

Christophe Candoni, 8. 12. 2016

Kritika / Petra von Kant, hipnotična ikona Arthurja Nauzyciela

Arthur Nauzyciel je v Orléansu, kjer zaključuje svoj direktorski mandat, postavil vznemirjeno Fassbinderjevo junakinjo na mesto warholovske muze v čudoviti uprizoritvi pop barv, ustvarjeni v Sloveniji.

V času vaj za uprizoritev *Splendid's Arthur Nauzyciel* dobi povabilo, da bi ustvaril predstavo na rezidenci v ljubljanskem Mini teatru. Predlaga, da bi postavil delo, ki si ga je že dolgo želel uprizoriti: *Grenke solze Petre von Kant*. Zdi se, da v teh dveh delih vidimo dve strani iste medalje. **Možatost tetoviranih in mišičastih teles Genetovih gangsterjev kot v ogledalu odgovarja usodni in subverzivni lepoti brezdelnih in poveljanih žensk pri Fassbinderju.**

Igra, po kateri je takoj nastal slavni film, je pogosto slabo postavljena, brezbržno reducirana na meščansko melodramo. To potrjujeta zadnji francoski verziji, ki sta ju podpisala **Philippe Calvario** in **Thierry de Peretti**. Vrniti se je treba k osupljivi nemški produkciji **Martina Kušaja**, predstavljeni leta 2013 v Odéonu, da bi zaznali transgresivno moč dela, ki je bilo napisano in posneto na začetku sedemdesetih let prejšnjega stoletja. S *Petro* gotovo nismo v protestnem političnem napadu *Anarhije na Bavarskem* in *Svobode v Bremnu*, ampak bližje sentimentalnemu *huis-clos* (soočanju v izolaciji od zunanjega sveta) v *Kapljah v ocean*. Uveljavlja se uporno nasilje ter surova in fantazmagorična čutnost uničevalne in obupane ljubezenske zgodbe.

Ločena od moža, ki jo je navdal z gnusom do moških, Petra živi z Marleno, dekletom, ki je dobro, ker je ubogljivo; ko pa spozna Karin, cover-girl (dekle z naslovnice), ki je hkrati naivna in nesramna, ponovno odkrije iskro ljubezni. V tem ko zameša strast z imetjem, zaide v izvajanje sentimentalne tiranije, ki se obrne proti njej sami.

Arthur Nauzyciel vnese v svojo predstavo, ki je hkrati preprosta in hipersofisticirana, neverjeten mir. Njegova uprizoritev, ki je zelo čista, ni obremenjena z nepotrebnimi rekviziti; tu je samo zebrast fotelj, postavljen na belo preprogo. Ni telefona, steklenic, časopisov; ni trušča, panike v tej nepremični in opojni atmosferi, rastoči do sijaja, ki nosi lepoto in trpljenje do točke neomejene intenzivnosti.

Režiser, za katerega je postalo običajno, da vodi tuje igralce, najsi bodo ameriški, ruski ali korejski, najde v šestih slovenskih igralkah čudovite interpretke. V omejitvah antirealistične forme in igre, ki ne prenese nikakršne zabuhlosti, z jasnostjo razgrnejo drzno svobodo. Postavljene pred platno velikega formata, ki strogo omejuje prostor na skrajnem robu odra, kot prepuščene brez možnosti obrambe, **Helena Peršuh** in njene kolegice, pokončne in vredne spoštovanja, v povsem notranjem vretju razgaljajo strast in ranljivost, ki bivata v Fassbinderjevih ženskah.

Christophe Candoni – www.sceneweb.fr

Več na <http://www.sceneweb.fr/les-larmes-ameres-de-petra-von-kant-de-fassbinder-en-version-slovene-par-arthur-nauzyciel/#F7DJtOMXXtXwhfV.99>